

NoeWorld

De WIDE WESTERSE ZEE

De STAD
der DROMEN

WRAK
van de
Harige
Zeemeermin

WALVISBEEN

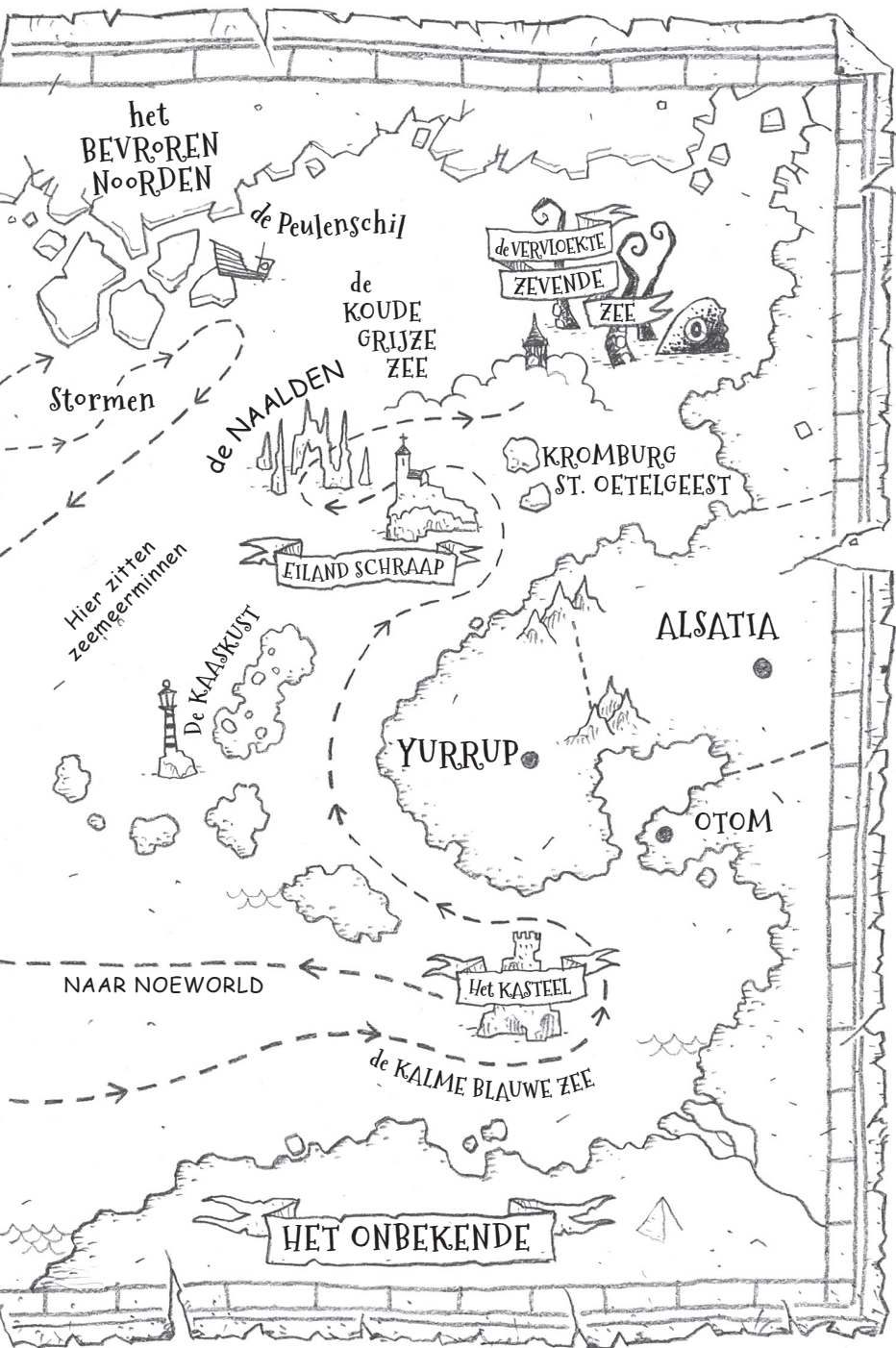
WERELD
KOMT
HIER
AAN

WITTE
WALVIS
TREK

HANDELSROUTE

CITROENBOOMEILAND

GEVAAR!

De

ONGELOOFLIJKE

AVONTUREN

van

MEREL JANSEN

WILL MABBITT

Geïllustreerd door ROSS COLLINS

NUR 283/W021601

© MMXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXV tekst: Will Mabbitt

Nederlandse vertaling: Victoria Farkas & Jan Hazevoet

© Illustraties: Ross Collins

Opmaak binnenwerk: Erica Holema

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London

The author has asserted his moral rights

Oorspronkelijke titel: *The Unlikely Adventures of Mabel Jones*

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

A decorative border of handprints surrounds the central text. The handprints are simple line drawings of hands, some with fingers spread, arranged in a circular pattern around the text.

Voor Tilly, Etta en Ellen

HOOFDSTUK I

De ontvoering

*M*erel Jansen werd wakker van een plotselinge stilte.

Ze ging rechtop in bed zitten.

Waar was al het geluid gebleven? vroeg ze zich af.

De stad buiten was vreemd stil.

De burens luisterden niet naar de televisie.

Er reden geen auto's af en aan door de straat.

Zelfs de scharrelende muizen onder de vloerplanken deden mee met de vreemde stilte.

Een heel verdachte stilte...

Merel spitste haar oren, maar zelfs met haar

ogen dichtgeknepen kon ze niet horen waar de stilte vandaan kwam.

Ze kon ook niet weten dat de oorzaak van de stilte zich op dat moment door het kattenluikje perste, een sabel tussen de tanden geklemd... door

de hal trippelde en natte pootafdrukken achterliet op het tapijt... de trap op sloop, even pauzeerde en **rilde van**

angst bij een foto van Merels overgrootmoeder... buiten Merels kamer hurkte met een speciaal ontworpen zak en op dat moment haar

slaapkamerdeur openduwde, klaar om te...

HO! STOP!

Voordat we getuige zijn van het angstaanjagende tafereel van een jonge Merel Jansen die in het holst van de nacht handig in een zak wordt gemoffeld,

 De ontvoering

denk ik dat het tijd is om de identiteit te onthullen van het wezen dat haar huis op zo'n oorverdovend stille wijze binnen is geslopen.

Laat ons een licht schijnen op de schaduwen en het geniepige beest onthullen dat in de hoek op de loer ligt.

Wat ben jij voor iets? En hoe zit dat met die zak?

De snorharen van het wezen trillen.

Plukjes haar op zijn kop die de verkeerde kant op groeien, worden nerveus gladgestreken met een nat gelikte poot.

Hij pauzeert en kijkt ons dan recht aan, knippert zenuwachtig met ogen zo rond als schoteltjes en fluistert:

‘Ik? Ik is *S i n i s t e r e S u s s .*’

Het praat!

En wat voor soort ben je?

‘Ik is een stille loris.’

Een lafhartige soort: zo stil als een pinda en zo glad als een bosluis in een pot rozijnen.

Wat moet je in de slaapkamer van die arme, onfortuinlijke Merel Jansen?

‘Ik is de zakker aan boord van

De WoeSDe MaDe!’

De zakker?

‘De zakker die kinderen in de zak stopt! Ik hebt de juiste vingers aan m’n poten en kan goede knopen leggen, zodat die krioelende knuffeltjes niet ontsnappen.’

Toch zeker niet de jonge Merel Jansen?

‘Het heeft de heilige **DAAD** uitgevoerd.

DE DAAD die de koop sluit! **DE DAAD** die het aan de kapitein bindt voor een leven lang dienst aan boord van **De Woesde Made.**’

Het wezen leunt voorover en fluistert: ‘De Daad die laat zien dat het een piraat in de dop is.’

Ze heeft toch niet...?

Niet DE DAAD?

‘Het heeft! Het heeft!’

We zeggen het door de verre-
kijker van de kapitein!’

 De ontvoering

Hemeltje! **DE DAAD** werd uitgevoerd!

Wat is er, lezer?

Weet je niet over welke **DAAD** we het hebben?

Natuurlijk niet – wat dom van me. Jij hebt waarschijnlijk niet jaren aan boord van een piratenschip doorgebracht. Jij hebt waarschijnlijk nooit rond een kampvuur gezeten op een tropisch strand met de laatste hapjes vers gegrilde papegaai. En daarna, wanneer iedereen flink aan de rum zat, gehoord hoe er werd gefluisterd over ongelukkige kinderen die gerekruteerd waren als piraat, nadat ze onbewust **DE DAAD** hadden uitgevoerd. Laat me je dus een uur terug in de tijd nemen, naar het dek van piratenschip

**De
WoesDe
MaDe**

met daarop ene **KAPITEIN IDRYSS**
EBENEZER SPLIJTER.

 De ontvoering

Splijter is een wolf.

Een wolf met een piratenhoed en een kunstpoot, gesneden uit een menselijk dijbeen. Aan zijn riem hangt een roestige hartsvanger (een sloopzwaard) en in zijn onderbroek verbergt hij een geladen pistool, dat ieder moment per ongeluk af kan gaan; best dapper! Zijn linkeroog heeft hij lang geleden verloren – uit zijn kop gebrand door verdwaald vuurwerk.

Zijn rechteroog zit aan een telescoop geplakt.

De telescoop staat gericht op een vreemd gat in de dikke mist die **De woESDe Made** omringt – een gat waardoor hij een andere wereld dan die van hem kan zien.

Een mensenwereld.

Een wereld waarin de jonge Merel Jansen op het punt staat **DE DAAD** uit te voeren: het plechtige pulken in de neus van Merel Jansen, door de neuspeuterende vinger van Merel Jansen.

‘Is het al opgegeten?’ vraagt de bemanning ongeduldig.

‘Is **DE DAAD** al verricht?’

‘Nog niet, mannen, nog niet!’

Merels lot zal worden bepaald door het snotje dat op haar vinger kleeft. Een vinger die nu tussen haar mond en de muur zweeft, terwijl Merel zich afvraagt of ze het snotje nou moet opeten of afvegen.

Zal ze hem opeten?

Uiteindelijk neemt ze een beslissing. Dezelfde beslissing die iedereen zou nemen die zich onbespied waant. Dezelfde beslissing die overal ter wereld op dit moment wordt gemaakt door juffen en meesters, politieagenten, kantinejuffrouwen en ouders (maar vooral door juffen en meesters).

Ze eet hem op!

Splijter grijnst zijn tanden bloot. Een extra paar handen aan boord komt goed van pas. En anders kan hij dit kind vast wel voor een leuk bedrag verkopen in de volgende haven.

Hij draait zich om naar Sinistere Suss en slaat de loris woest lachend op de rug.

‘Pak je zak. Vanavond ga je een kind zakken!’

In de slaapkamer van Grondellaan nummer 23 klom Merel Jansen uit haar bed om te kijken waar die verdachte stilte vandaan kwam.

Vanuit haar raam zag ze dat de stad in een dikke, grijsgroene mist was gehuld. Alleen de toppen van de hoogste flatgebouwen waren te zien.

Wat een rare nacht! Normaal gesproken werd ze niet wakker van vreemde stiltes. De stad was meestal niet...

AUW!

Ze had op iets getrapt.

Een pinda!

Waarom lag er een pinda op haar slaapkamervloer?

Ik hou niet eens van pinda's, dacht Merel Jansen. Behalve dan van die met chocola eromheen, natuurlijk... en zelfs dan alleen van de chocola.

O! Nog een.

En weer een.

Dit is vreemd!

Iemand had een spoor van pinda's achtergelaten, dat naar het donkerste hoekje van haar kamer leidde.

Ze raapte ze een voor een op.

Het is net alsof iemand WIL dat ik ze volg.

In gedachten verzonken krabde Merel aan haar oksel.

Het is alsof er iemand in mijn kamer is.

MAAR ER IS OOK IEMAND IN MIJN KAMER!

Merel Jansen draaide zich om en wilde naar de deur rennen, maar een sterke, benige hand pakte haar van achteren beet. Ze deed haar mond open en wilde om hulp roepen, maar kwam niet verder dan de ‘p’ van ‘papa’ voordat een andere hand haar de mond snoerde en ze in een zak werd gemoffeld.

Handige vingers maakten een nette knoop in de zak.

De zak werd naar het raam getild, waar Merel werd aangepakt door een paar grote harige handen, die haar diep de mist in trokken.

Terwijl hij een snelle blik wierp op de afdruk van Merel Jansens beet in zijn hand, klom Sinistere Suss op de vensterbank en sprong de nacht in.

Kort daarna werd de stilte verbroken.

Boven het gebruikelijke lawaai van een drukke straat in het midden van een drukke stad, ver weg van havens en kust, klonk het melodeloze gezang van een ruw zeemanslied door de laatste flarden van de oplossende mist.

Tegelijkertijd zetten alle burens hun televisie harder.